

GINKO ÇOCUK - 5

BiZiM EViN HALLERi WILL GMEHLING

Eserin orijinal ismi: Chlodwig

© Will Gmehting (Metin) / © Jens Rasmus (Resimler)

© Peter Hammer Verlag GmbH, Wuppertal 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit aracılığıyla Mundt Agency'den alınmıştır

RESİMLEYEN • JENS RASSMUS

TÜRKÇESİ • SERGEN ÖZHAN

EDİTÖR • SUZAN GERİDÖNMEZ

REDAKSİYON • KÜBRA YETER

KAPAK VE İÇ TASARIM • DEVRİM KOÇLAN

ISBN 978-605-81111-9-6

Birinci Basım Mart 2019

© Ginko Kitap Ltd. Şti. 2019

Baskı: Mutlu Basım Yayın - Bahri Mutlu
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok No. 256 Topkapı / İst.
Sertifika No: 18569

Ginko Kitap: Osmanağa Mah. Ali Suavi Sk. No: 10 D. 3 Kadıköy / İst.
Sertifika No: 35054

T: 0216 449 20 99 • F: 0216 449 21 00

www.ginkococuk.com • cocuk@ginkokitap.com

Ginko Çocuk bir Ginko Kitap markasıdır

WILL GMEHLING

TÜRKÇESİ: SERGEN ÖZHAN

BİZİM EVİN HALLERİ

RESİMLEYEN: JENS RASSMUS

MİMİ

MİZİ

DOMİNİKUS

BERT

EDİ

GINKO ÇOCUK

Bizim evin halleri:

Duvar yazıları ve karalamalarla dolu apartmanın merdivenini çıkıp da bizim eve girdiğinizde, ayağınız kesin holdeki oyuncak arabalara ya da Mimi'nin bebeklerinden birine takılırdı. Aynı şekilde ceketler, atkılar ve okul çantaları da yerlerde sürünürdü. Öğleden sonra eve gelir gelmez ilk işimiz elimizdekilerden öylece kurtulmaktı.

Mutfakta bulaşıklar dağ gibi yığılır, annem sürekli sütü taşırdığından ortalık iğrenç görünürdü.

Oturma odasında da durum farksızdı. İki çocuk odasından hiç söz etmeyeyim bile... Evimizin dağınıklığı adeta iç acıtıcıydı. En azından evimize gelmeye cesaret edebilen az sayıdaki kişi için öyleydi. Bizim için hava hoştu. Başka türlüünü bilmiyorduk.

Altı kişiydik; annem, babam, üç kardeşim ve ben. İşte: Sekizinci kattaki Zack ailesi. Herkes tanırdı bizi.

Annem güneş kadar güzeldi. Uçak ve roket üreten büyük bir firmaya temizliğe giderdi. Burada her gün, temizlik arabasıyla koridorlar arasında mekik dokur, büroları temizlerdi. Tuvaletler dahil. İşini soranlara hep "temizlikçiyim" derdi. "Büro hijyen sorumlusuyum" ya da "ofis bakım elemanıyım" da diyebilirdi. Ama annem böyle birisi değildi, o her zaman açık sözlüdü.

Babam, üniversitede devasa bir kantinde çalışır, ya öğrencilerin yemekleri için sebze doğrar ya da bulaşık makinesini doldurup boşaltırdı. Hiç durmaksızın. Bir kirli tabakları yerleştirir, bir temizleri makineden çıkarırdı.

Babam şişmandı. Oburiks gibi o da, "Ben şişman değilim, kemiklerim iri sadece!" derdi. Tabii doğru söylemiyordu. Babam şişmandı, o kadar.

Ama arka arkaya hiç ara vermeden on beş sınav çekebiliyordu. Bu rekoruydu.

"Canımızı dişimize takıp çalışıyoruz annenle," derdi sıkça, "buna rağmen ucu ucuna geçiniyoruz, ötesine yetmiyor."

Ötesine yetmiyor, hiç özel şeylere ayıracak paramız yok, demekti. Yani sinemaya ya da dışarıda yemeğe gitme gibi ekstralara. Hele tatile çıkmanın lafı bile edilmezdi.

Bizim evin halleri:

Akşamları hep beraber masaya oturup yemek yedik. Hepimizin mutlaka anlatacakları olurdu, hatta bazen herkes aynı anda konuşurdu. Mimi kreşte neler olduğundan, Mizi yeni öğretmeninden bahsederdi. Edi okulu pek sevmezdi, babam da bunun nedenini öğrenmek isterdi. Ben, yakın zamandan beri yanımda oturan şu yeni çocuğu anlatırdım. Annemin başına işyerinde hep acayip şeyler gelirdi. Neler neler attıklarını anlatırdı: radyolar, bilgisayarlar, yığın yığın kitaplar. Babamın anlattıklarıysa yine bozuk olan kantindeki bulaşık makinesi ve elleriyle yıkamak zorunda kaldıkları binlerce tabak hakkındaydı.

